

NOEMI.

□ Gyerekkorukban együtt játszottak. A lány jobban bírta a futást, merészebben mászta a fákat. A fiú bátortalan volt, szelid, csendes.

□ Később egymásnak szánták magukat. A lány várt a fiúra.

□ S aztán mégis csak másnak lett a párja. A fiú is talált asszonyt magának. Távol, ismeretlen úton.

□ S egyszer sokára megint összetalálkoztak. Az asszony özvegyi gyászban, tapogató járta a sötét bútorok között. Még friss volt az arca, tömört a haja, fiatal a mozgása. De halk, régi hangokat hallott sokszor. Egy könyvből lila betűkön át sajnós emlékek íródtak újra a lelkébe. S elkezdett várni.

□ Várta azt, akiről azóta se kapott hírt s akiről az volt a hite, hogy egyedül lézeng a világban, őt keresi mindenkinben, mindenütt és egyszer el fog jönni, itt lesz, beül a szobába s elmondja, merre bolyongott, kikkel harcolt és itt fogja hagyni nála a lelkét a homályos függönyök mögött. A világos, melegítő lelkét és itt marad a lelkénél, örök vigasztalónak, szép életnek.

□ S egyszer csakugyan eljött.

□ A férfi megtudta az asszony lakását és egy téli estén váratlanul becsöngetett a harmadik emeleten.

□ Az asszony szeretett volna felsikoltva a nyakába ugrani, de csak csendben behívta a szobába.

□ S ettől fogva rendes időközönként feljárt az asszonyhoz.

□ Elhozta egyszer a felesége, gyerekei arcképét és büszkén nézett az asszonyra, akinek könnyek üvegezték át a szemét.

□ Most már nem félték egymás titkaitól. Mindennel beszámoltak.

□ Az asszony előmutatta a férje legutóbbi fényképét, mikor már nagyon az utolsókat járta szegény s a szeméből a fénykép merevségén át is a túlvilági nézés révedezett.

□ Az asszony újra szerette azt az elköltözött embert,

pedig elvesztette miatta azt a másikat. Ezt, aki itt ül vele szemben és halkán siratgatja a lelke temetett halottait.

□ És a férfi nyugodt in, szerelemmel telve ment haza a feleségéhez.

□ Csak néha jött el a megnehezült lelkével ismét vissza, a múltjához, ahhoz az asszonyhoz, akivel együtt másképen tervezték ki a jelenüket.

□ Az asszony sóhajtván, boldogan vitte be a szobába. □ A kis konyhán hideg vacsorát szeletelt. A régi szamovárban zuzogva zenélt a főző víz.

□ Aztán az asztalt leszedik. A férfi kiviszi utána az üres csészéket. A konyhában mindent rendberaknak. A lámpát eloltják. S ottben a férfi cigarettázva végigdől a diványon.

□ Az asszony halkán jár az asztal körül. A villanyfény halvány haját átáztatja levegővel.

□ Aztán megmossa a kezét és hűvös ujjaival előforgatja a kottákat.

□ Grieg Berceuse hárfáz a hurokon lépegetve, ringva, dudolva.

□ A szoba álommal telik meg. Megáll benne a meleg levegő.

□ A zongora csendben elhanyaglik.

□ Az asszony a férfi arcára néz.

□ Mosolyognak. Sóhajtanak.

□ A férfi megnézi az óráját. Éjfél. A vonat egy után indul.

□ Bebújik a prémes bundába s a keztyűn keresztül kezét fognak.

□ Az asszony szeretne a férfi nyakába esni, zokogva, felsírva.

□ A férfi csak csendesen lép ki a metsző éji télbe s pár perc múlva a sötétes utcán fürge lépésekkel kopog a pályaudvar irányában.

□ (Reggel még ágyban lesznek, mikor megérkezik.)

UJ. KÁRPÁTI ENDRE.

